

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Pásztor Miklós ügyvéd és a dr. Krekács Éva ügyvéd által képviselt felperesnek - a Csuka és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Csuka Péter által képviselt alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. május 15. napján kelt 22.P.26.176/2009/40. sorszámú ítélete ellen, az alperes részéről 41. és 42. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, míg fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak felhívásra 957.600 (kilencszázötvenhétezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes keresetében az alperest 50.000 euró és annak kamatai megfizetésére kérte kötelezni a 2008. szeptember 19-én létrejött kölcsönszerződés alapján.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a kölcsönből a felperesnek **XX** és **ZZ** jelenlétében 2009. március 12-én 39.900 eurót visszafizetett. Előadása szerint a felperes a törlesztés tényét a kölcsönszerződés hátoldalára felvezette, azonban az okiratot magánál tartotta. A felperessel 2009. október 5-én történt beszélgetésről rejtett kép- és hangfelvételt készített, mely szerint igazolja a részlet megfizetését.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 eurót, annak 2009. január 31. napjától számított kamatát, és 900.000 forint lerótt illetéket mint perköltséget. Az ítélet indokolása szerint a peres felek között a Ptk. 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződés jött létre. Az alperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján fennálló kötelezettsége ellenére azonban nem bizonyította, hogy 39.900 eurót a felperesnek visszafizetett. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy az alperes személyes meghallgatása során a pénz átadásának időpontjaként kezdetben 2009. február hó végét, február második felét, majd későbbi beadványában 2009. március 12. napjában jelölte meg. A részlet átvételéről készült dokumentum tárgyában is eltérő előadásokat tett: először külön lapra írt átvételi elismervény elkészültét állította, majd arra hivatkozott, hogy ilyet nem írtak, illetve az elismervényt a kölcsönszerződés hátoldalára vezette fel a felperes. Ezzel szemben a közjegyző által 2009. június 29-én hitelesített

kölcsönszerződés másolatán és a jelen perben is felmutatott eredeti kölcsönszerződésen semmilyen feljegyzés nem található, egyéb elismervény csatolásra nem került. **XX** és **ZZ** tanúk vallomása az alperesi előadást pedig teljes egészében nem támasztották alá, az átadás helye vonatkozásában ellentmondásosan nyilatkoztak. **XX**nak, az alperes barátjának tanúvallomását a bíróság nem értékelte elfogulatlanak, ugyanis a tanú olyan tényről is előadást tett, amelyet a szerződő felek nem említettek (árfolyamveszteség kockázatának viselése). Életszerűtlennek tartotta: a tanú nem ügyelt arra, hogy a pénz átvételét a felperes írásban igazolja. **ZZ** a pénz átadásával kapcsolatban konkrétumokra nem emlékezett, egyebekben az alperessel egyezően nyilatkozott. Az alperes terhére értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a **XX**tól kapott forint összeg euróra történő átváltását okirattal, számlával, elismervénnyel nem tudta igazolni, illetve azt sem tudta megindokolni, hogy ezt a kölcsönt miből fizette volna vissza. Az alperes által készített hangfelvételt sem fogadta el a perdőntő bizonyítékként, mivel az a 39.900 euró összeg átadásáról egyértelmű megfogalmazásokat nem tartalmazott. A poligráfos vizsgálat mint bizonyítási eszköz alkalmazását szükségtelennek találta, figyelemmel a felperes jelenleg is fennálló gyógyszeres kezelésére, továbbá az esemény óta eltelt hosszabb időre, ami a vizsgálat eredményességét kétségesse teszi.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak részben történő megváltoztatásával, a felperes javára megítélt összeg 10.100 euró összegre történő mérséklését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően mérlegelte, tévesen állapította meg a tényállást, melyből nem megfelelő jogkövetkeztetést vont le. A rendelkezésre álló hangfelvétel, valamint **XX** és **ZZ** tanúk vallomása egyértelműen alátámasztja, hogy a felperes részére átadott 39.900 eurót. Az alperesi álláspont szerint a tanúvallomások közötti ellentmondás csupán látszólagos, mivel az iroda több részből áll, így helytálló **ZZ** vallomása, miszerint a hátsó irodai részen történt a pénzátadás. Előadta, hogy nem beszélte meg előre **XX**val, hogy mit fog mondani a tárgyaláson. **XX** szavait az elsőfokú bíróság félreértelmezte, más színben tüntette fel, indokolatlanul tartja elfogultnak. Kétségbe vonta, hogy a felperes a szintén tanúként meghallgatott feleségével, lányával, rokonaival a tárgyalás előtt ne beszélte volna meg az ügyet. Kiemelte, hogy **XX** nem abból a célból ment át az irodába, hogy a pénzátvételnél jelen legyen, így nem kellett a bíróság által számon kért átvételi igazolásra figyelnie. Azt a körülményt, hogy a pénzváltás tényét külön okirattal kellett volna igazolnia, nem tartotta életszerűnek, ugyanis ez a kérdés irreleváns, nem igazolná, hogy ezt az összeget a felperesnek átadta. Önhibájának tartotta, hogy okirati bizonyítékkal nem rendelkezik, azonban szerinte egyéb bizonyítékkal, így tanúvallomással és különösen a hang- és videofelvétellel bizonyította állítását. A felperes elismerte, hogy gyanúja volt a hangfelvétel készítéséről, ezért óvatosan fogalmazott. Az elhangzottakat összességében kell értékelni, így egyértelmű, hogy a pénzösszeg visszaadása a felperes részére megtörtént.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a releváns tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogkövetkeztetése is helytálló. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki: a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a részére átadott 50.000 euró kölcsönből 39.900 eurót a felperes részére visszafizetett. Az alperes csupán állította, hogy a visszafizetésről okirat készült, mégpedig oly módon, hogy a felperes a kölcsönszerződés hátoldalára rávezette a visszafizetés tényét. A felperes bemutatta a birtokában lévő kölcsönszerződés eredeti példányát, melyen az alperes által hivatkozott

nyilatkozat nem található. **XX** tanú is úgy nyilatkozott (14. sorszámú jegyzőkönyv 2-3. oldal), hogy tudomással bír a kölcsönszerződésre rávezetett feljegyzésről, azonban ennek tanúja nem volt, arról az alperesi előadásból szerzett tudomást. **ZZ** tanú is azt adta elő (14. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal), hogy volt egy papír, aminek a hátuljára írtak valamit, azt sem tudta, hogy azt aláírta-e valaki. A tanú először úgy nyilatkozott, hogy 2009. év elején az alperes részéről a felperes részére euró átadás történt, azonban a később azt adta elő, hogy nem látta, hogy a felperes a pénzt átveszi. Nem osztja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint **XX** tanúnak ügyelnie kellett volna arra, hogy az alperes az átvételi elismervényt tartalmazó okiratot magához vegye. **XX** nem okirati tanúként szerepelt az ügyletben, az alperes pedig teljes cselekvőképességgel rendelkezik, így magának kellett volna gondoskodnia arról, hogy az okirat a birtokába kerüljön. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság a további peradatok okszerű mérlegelésével vonta le azt a következtetést, hogy az alperes a részteljesítést nem bizonyította sikerrel. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor az alperes által készített hang- és videofelvétel alapján nem fogadta el tényként a 39.900 euró visszafizetését. Ezen a hangfelvételen nincs olyan konkrét felperesi nyilatkozat, amely annak megtörténtét alátámasztaná. A hangfelvétel alapján esetlegesen lehetett arra következtetni, hogy a kölcsöntartozásból már részteljesítés történt, azonban ezt a felhívott jogszabályhely alapján az alperesnek kellett volna minden kétséget kizáró módon bizonyítania. A másodfokú bíróság sem találta indokoltnak a peres felek poligráfos vizsgálatának elrendelését, ezért azt mellőzte.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, melyet a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján állapított meg. Az így megállapított munkadíjat a felperesi képviselő által kifejtett ügyvédi tevékenységre tekintettel mérsékelte. Az alperes illetékeljegyzési jog kedvezményében részesült, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére az állam javára külön felhívásra.

Budapest, 2013. június 11.

Dr. Németh László sk.
a tanács elnöke
. Molnár Ágnes sk.. Merőtey Anikó sk.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:

ódi Zsuzsanna
írnok